Dejaure:
Spillesygen eller
den hörmodige Ægtemand
ved N. T. Bruun.
1813.

Spillesygen

eller

den høimodige Ægtemand.

Syngestykke i een Act

af

Dejaure;

oversat

til

Soliés Musik

ved

N. T. Bruun.

Kiøbenhavn, 1813.

Trykt paa Hofboghandler Schubothes Forlag,

hos Z. Breum.

Personerne:

Grev Fiercourt.

Grevinde Fiercourt.

Charles, } deres Børn.
Cecile, }

Labrie, Tiener hos Greven.

Dutour, gammel Jagerkarl.

Handlingen foregaaer i Paris.

Spillesygen

eller

den høimodige Ægtemand.

Første Scene.

En prægtig Sal.

Greven

(allene; han seer paa sit Uhr).

Min Kone er bleven ude den hele Nat! — Hun spiller ventelig atter, siden hun bliver saalænge paa Hertuginden's Bal. — O! denne sørgelige Lidenskab var hende ikke medfødt: hun var god Huustro, den ømmeste Moder! — Det er kun paa nogen Tiid hun forsømmer sine Pligter — efterat Marquisen af Dorville har begyndt at forlede hende. (Han sætter sig). Det Herredømme hun har over min Kone er meget

sørgeligt for min huuslige Ro! — Og dog er Marquisen ikke ond; hun feiler mere af Letsindighed end af Grundsætning. Falsk Forfængelighed, en uforsigtig Adfærd, som hun kalder Modens Tone, og Ringeagt for Verdens Domme — det er Alt hvad man kan bebreide hende; men hvor farligt er det dog ikke at nære et blindt Venskab for et Fruentimmer af den Tænkemaade! Jeg maa ikke tøve, indtil det er blevet min Kone umuligt at vende om; jeg vil stedse mindes, at det er kun ved Ømhed og Høimodighed man kan bringe en forvildet Huustro tilbage til hendes Pligter. Mandens Myndighed er et Vaaben, som han længe bør bølge. (han kalder): Labrie!

Anden Scene.

Greven. Labrie.

Labrie.

Naadige Herre!

Greven.

Sagde min Kone, da hun kiørde ud, at man ikke maatte vente hende hiem før Dag?

Labrie.

Nei, naadige Herre.

Greven
(yttrer Uroelighed).

Labrie.

Hvis naadige Herre ikke var staaet saa tidlig op, havde De maaskee ikke engang mærket det. — Naar Hendes Naade nu er i Selskab om Aftenen, kommer hun gierne altiid meget sildig hiem. Fra den Tiid af, hun omgaaes Frue Marquise Dorville saameget — — (han standser, som om han frygtede, at have sagt for meget).

Greven
(sagte):

Jeg maa erfare, hvad Tieneſtefolkene tænke om denne Forandring. (høit): Nu vel, Marquise Dorville? hvad hun? — tael kun ud, Labrie.

Labrie.

Der er stor Forskiel, Hr. Greve, paa nu og medens vi levede ude paa Landet, inden Frue Marquisen havde skaffet Hendes Naade til at blive Hofdame! Dengang kom vi tidlig til Sengs, istedet for at nu maa man sidde oppe til den lyse Morgen! Men dengang var den naadige Frue ogsaa saa rød som en Rose, og altiid munter og glad! dengang havde naadige Herre ikke været nødt til at sætte vort unge Herskab, Grev Charles og Comtesse Cecile ud af Huset i en Kostskole. Saadanne to velsignede Børn — det er en Glæde at have dem om sig!

Greven.

Deres eget Vel, deres Opdragelse krævede, at jeg paa nogen Tiid maatte betroe dem til Fremmede; men, det begribe I ikke! — Altsaa synes Du bedre om at leve paa Landet, Labrie? det havde jeg dog ikke troet.

Labrie.

Nu lever man saa kiedeligt, naadige Herre! Mangengang staaer Hendes Naade jo ikke op, førend Klokken tre, fire om Eftermiddagen; saalænge hun sover, tør ingen af os røre sig, og det er da ikke mere end billigt: siden hun ingen Nattero faaer, maa hun have Dagro. Paa Landet derimod vare baade hun og Børnene allerede nede i Haugen Klokken ni hver Morgen. Vi havde Lov at synge og være ligesaa lystige som vi vilde. Vi holde allesammen af Hendes Naade; derfor gior denne Forandring os dobbelt ondt. Sagtens er det ikke hendes Skyld. Alle og enhver veed nok, at det er Marquisen, som forfører hende.

Greven

(med Værdighed):

Forfører hende! — Labrie! betænk vel hvad Han siger!

Labrie

(noget forvirret):

Forlad mig, naadige Herre! det var langtfra ikke min Agt at sige noget, som kunde fornærme enten

Dem eller Frue Grevinden; men jeg troede, at naadige Herre havde selv lagt Mærke til alting — at De vidste, at paa nogen Tiid tilbringer Hendes Naade næsten hver Nat med at spille, og at hun har giort adskillig Pluk-Gield; — det troede jeg.

Greven

(afsides):

Ogsaa Gield! (høit, dølgende sin Sindsbevægelse): Ja, jeg veed Alt, hvad min Kone foretager sig.

Labrie

(hykkelsk):

Det har jeg ogsaa altiid troet, naadige Herre.

Greven.

Men Gield gior hun ikke! deri har Han faaet gal Underretning: og jeg vil vide, hvem det er, som har vovet at sige sligt.

Labrie.

Der er en Mand, som kommer her hver Dag, og forlanger at tale med Hendes Naade, men som hun aldrig vil tage imod; han siger, at Frue Grevinden skylder ham Penge, men vi Tienestefolk, vi indlade os ikke videre i den Sag; det er jo noget, som ikke kommer os ved.

Greven.

Hvad er det for en Mand? — Hvad hedder han?

Labrie.

Dutour.

Greven

(med et forstilt Smiil):

Ah! ham? nu veed jeg hvad det er.

Labrie.

Ja, jeg seer nok, at naadige Herre veed det.

Greven.

Det er allerede længe siden, min Kone talde til mig om den Mand.

Labrie.

Det troer jeg gierne, naadige Herre.

Greven.

Han har ventelig været her paa en Tiid, da hun sov; han skulde have kommet ind til mig.

Labrie.

Det, siger han, har Hendes Naade forbudt ham; han maatte ingenlunde henvende sig til Hr. Greven; hun vilde selv betale ham — saa siger han.

Greven

(med Udbrud):

Han lyver!

Labrie

(hykkelst):

Ja, det pleier gierne at være de Spidsbubers Maade. Men bie kun til han kommer her igien! han skal faae sin Tekst baade læst og paaskreven!

Greven.

Saasnart han engang kommer her, vil jeg tale med ham; hører Han, Labrie?

Labrie.

Ja, naadige Herre.

Greven.

Og Han — vær i Fremtiden noget varsommere i de Domme Han tillader sig at fælde over sit Herskab.

Labrie.

Jeg beder om Forladelse, naadige Herre, hvis jeg har forseet mig; men jeg tænkde —

Greven.

Han tænkde? Behold sine Tanker hos sig selv, det gior Han bedst i. Gaae!

Labrie

(sagte):

Dengang forsnabliserede jeg mig! (han gaaer).

Tredie Scene.

Greven

(allene).

Og disse Mennesker er det dog, som har Raadighed over vort gode Navn og Rygte! — O, min letsindige, uforsigtige Kone! Dine Tyendes Hengivenhed

har Du maaskee endnu; men — deres Ærbødighed for Dig har Du meget svækket! —— Hun kommer endnu ikke! — Gud! i hvilken skrækkelig Urolighed jeg er!

Aria.

Skal mod mig sig Alt forbinde?
Denne Qval for grusom er!
Elskte Kone! min Veninde!
hør, Din Ven Dig kalder her!
Ak! hun kiender ei sin Fare!
Har jeg tabt hvert Haab om Held?
Mine Glæder Drømme vare!
Grumme Nag for Mandens Siel!
Den Vildfarende, hvis Hierte
ei fra Letsind vender om,
lønnes da med bitter Smerte!
Anger er dens Straffedom!
Skal mod mig sig Alt forbinde?
Denne Qval for grusom er!
Elskte Kone! min Veninde!
hør, Din Ven Dig kalder her!
Men, o Gud! Du ei mig hører!
Verdens Glands Dit Blik forfører!
Kom igien i disse Arme!
kom! o, gior mig lykkelig!

End med Ømheds hele Varme
dette Hierte elsker Dig!

Recitativ.

(han kalder ud af Døren):

I samme Øieblik min Kone hiem er kommen,
Labrie! da strax Du mig det melde maa.

Skal med mig sig Alt forbinde?
Denne Qval for gruſom er!
Elskte Kone! min Veninde!
hør, Din Ven Dig kalder her!

Fierde Scene.

Greven. Grevinden.

Greven.

Er Du der? — Kiære Amalia! hvad Du har giort mig urolig! At blive saalænge ude! — At vaage den hele Nat! det maa jo skade Din Helbred.

Grevinden

(forlegen):

Vi kom meget sildig til Bords hos Hertuginden. — Efter Soupéen satte man sig igien til Spillebordene, og først nu bleve vi færdige med vore Beter,

Greven.

Du har spilt?

Grevinden.

Det vilde have klædet latterligt, om jeg —

Greven

(i den blideste Tone):

Latterligt? — Det er et Ord, som forstaaes meget forskiellig af letsindige Mennesker og af retskafne Folk. Jeg veed nok: hos en vis Classe hedder det latterligt at være fornuftig; men hvad Værd har vel de Menneskers Bifald, hvis Høiagtelse man dog ikke skiætter om, især naar dette tvetydige Bifald ikke kan vindes, uden paa vort Hiertes Bekostning? — Kiære Amalia, Du havde lovet mig at skye enhver Anledning til at spille?

Grevinden

(i den yderste Forvirring):

Ja, det er sandt. — Jeg har kun slet holdt Ord!

Greven.

Da har Du dog vist kun spilt lavt Spil. — (Grevinden holder begge Hænder for Ansigtet). — Men jeg glemmer, at Du trænger til Rolighed. — (Han omfavner hende). Vore Børn spise hos os i Dag.

Grevinden

(med Hiertets Udbrud):

Vore Børn?! — Ere de allerede komne? ere de?

Greven.

Nei, jeg vil nu hente dem, og jeg haaber, min Amalia, at denne Dag skal blive os Alle baade gavnlig og glædelig. (han gaaer).

Femte Scene.

Grevinden

(allene, seer efter ham):

Glædelig? Ja! den burde vist nok være Moderhiertet meget glædelig! — Men Roligheb, Freb og Fryd har for evig forladt mig!

Aria.

Den Freb, som Ukyld skaber,
er fra mig flygtet hen!
Dig, Hiertets Ro! jeg taber —
kom til min Trøst igien!
Ak! for stor er min Brøde!
Anger fortærer mig!
Ingens Blik jeg tør møde!

jeg er ulykkelig!
Hvert et Haabglimt forsvinder!
Min Barm slaaer Slag i Slag!
Med hver Dag, som oprinder,
forøges mine Nag!

Recitativ.

Elskte Mand! nys saa ømhedsfuld,
som stedse Du er, Du her talde;
Men — vidste Du — o Gud! — hvor vil det gaae?
— hvad giør jeg?! —
O, Alt! ja, Alt er tabt!

Tør jeg mig overlade
til Tanken blot om Held?
Hvor var de Dage glade,
da rolig var min Siel!
Skiønne Tiid! vend tilbage!
skienk mig Din rene Lyst!
men hiin Fryd vi kun smage
med let og fyldfrit Bryst.
Hvo standser mine Taarer?
Hvo døve vil den Røst,
hvis Skrig mit Hierte saarer?
Hvo gier mig Arme Trøst?

Tør jeg mig overlade
til Tanken blot om Held?
Hvor var de Dage glade,
da rolig var min Siel!

Siette Scene.

Grevinden. Labrie.

Labrie
(med et Brev).
Et Brev til Deres Naade.

Grevinden.

Giv hid. — (Labrie gaaer ud). — Hvem kan det være fra? — (hun brækker det). Fra Marquisen! (hun læser i megen Sindsbevægelse): „Bedste Ven„inde! jeg havde lovet Dem at komme hos Hertugin„den i Aftes, men uventede Hindringer forbøde mig „det, som gier mig ubeskrivelig ondt. Jeg veed, at „De har tabt Alt, hvad De havde hos Dem, og „endda 18000 Daler, som min Broder Mersange var „saa lykkelig at formaae Dem til at modtage." — Mine Diamanter, mine Prætiosa, Alt hvad jeg eier af Værdi er i kort Tiid blevet et Rov for min rasende Spillelyst! (hun læser): „Man kan ikke nægte, „at De paa nogle Dage har været uheldig; men — „naar man ikke spiller, burr man jo dog til ingen-

„ting; Deres Mand er riig;" — Nei! nei: heller dye, end aabenbare ham dette skrækkelige Tab! — (hun læser): „En Mand er ikke andet end en Cas-„serer; afslaaer han at betale, saa giør Gield, og „send ham Deres Creditorer paa Nakken. Men, „apropos, min bedste Veninde: veed De vel, at „De har giort en Erobring, en virkelig Erobring? „min Broder —" — Store Gud! — (hun læser): „Min Broder er rasende forelsket i Dem. Sagt mig „det har han ikke, men jeg seer det tydeligt nok. De „er vist den Eneste, som ikke har mærket det, og siden „han har laant Dem de 18000 Rigsdaler, vædder jeg „det var netop hans Ønske, at faae Dem til at skyl-„de ham en Forbindtlighed. De Herrer Mandfolk „har næsten altiid deres Grunde, naar de bevise os „en Tieneste!" — Jeg skal betale ham! — Jeg maa betale ham! — jeg maa! jeg maa! O, jeg Ulykke-lige! — (hun læser): „Men vær De kun rolig, „kiere Grevinde! Min Broder vil ikke kræve sine Pen-„ge; han giør Dem ganske vist sin Opvartning ved „Toilettet i Formiddag, og beder Dem slet ikke at væ-„re urolig ved at have ham til Creditor; det pleier gier-„ne at være de Skielmers Maade i slige Tilfælde." —

Gud i Himmelen! hvad skal der blive af mig?! Jeg tage imod Grev Merfanges Besøg? hvilken Ydmygelse! — Jeg vilde ikke have taget til Hertuginden i Aftes: en Ahnelse i mit Hierte advarede mig! —

Hvor er det mig muligt at betale denne Summa? Gyselige Nat! saamange Penge! — (bitter): Og dog — hvad er Pengenes Tab? Har jeg ikke tabt uendelig mere? — Hiertero — min Mands Ømhed — mine Børns Kierlighed — min egen Agtelse — Verdens Agtelse, thi dette Brev — dette Brev —!— (med Fortvivlelse): O, jeg er grændseløs, grændseløs ulykkelig! (hun gaaer til Døren, og ringer med Heftighed. I det hun gaaer tilbage igien): Mersange vover —

Syvende Scene.

Grevinden. Labrie.

Grevinden.

Hvad er Klokken?

Labrie.

Snart Ti, Deres Naade.

Grevinden

(ved sig selv, i det hun gaaer frem og tilbage i voldsom Sindsbevægelse):

Enten tage imod Mersange — eller staae Fare for at min Gield bliver robet! Skrækkelige Valg! Hvem vil raade mig — hvem kan raade mig? Jeg seer ingen, ingen Udvei! —

Labrie.

Ringede Deres Naade blot, for at spørge, hvad Klokken var?

Grevinden

(kommende til sig selv, men endnu med en forvildet Mine):

Ha! — Hvad — hvad var det Han sagde, Labrie?

Labrie.

At Klokken er paa Slaget Ti.

Grevinden

(gaaer atter frem og tilbage som før):

O, Hiertenag! — O, Fortvivlelse! —

Labrie

(efter et Ophold, sagte):

Intet Svar! Saadan er det at være Tiener. Sommetider veed man hverken, om man skal bie eller gaae!

Grevinden

(torrende Dinene med Heftighed):

Labrie — hør, Labrie — dersom den gamle Dutour — —

Labrie.

Jeg veed Besked, Deres Naade.

Grevinden.

Dersom han skulde komme her i Formiddag, saa

lad ham, for Guds Skyld, ikke faae min Mand i Tale!

Labrie

(i en fladsk Tone):

Veed Hr. Greven da ikke —?

Grevinden

(ængstelig):

Har Dutour maaskee talt med ham?

Labrie.

Det veed jeg sandfærdig ikke, Deres Naade.

Grevinden.

Gier hvad jeg siger Ham. (afsides): Hvor jeg vender mig, seer jeg idel Ulykke! Det første Skridt mod Afgrunden var min Dødsdom! — min Straf er i mit Hierte! (hun gaaer).

Attende Scene.

Labrie

(allene).

„Saafnart Dutour kommer her, vil jeg tale med ham!" — sagde Greven. — „Skulde Dutour komme her, saa lad ham, for Guds Skyld, ikke faae min Mand i Tale!" — siger Grevinden. Den Ene vil Hvidt, og den Anden Sort. Der ere nu

mange dosmeragtige Tienere til, som dette kunde gjøre ganske forlegne, og dog er ingenting i Verden lettere: kommer Dutour her, nu vel, saa jager jeg ham paa Porten, og siger, han har ikke været her; paa den Maade feier jeg Herren, uden at gjøre Fruen imod! — Greven vilde ellers bilde mig ind, at han vidste Alt hvad Hendes Naade foretager sig; men jeg indseer meget vel hvorfor. Vore Herskaber ere nogle snurrige Mennesker! de vil vide alleting, og sommetider veed de dog meget lidt! Det er ligesaavist, at Greven ikke kiender den gamle Dutour, som at jeg hver Morgen expederer den Kieltring med mange Ord og ingen Penge! — Men jeg bliver ganske træt af at tale saameget. (Han kaster sig i en Lænestoel og strækker sig). Ah! det er et godt mageligt Sæde! — og en ret god magelig Tieneste! (gabende): Paa Arbeidet forslæber jeg mig ikke — her vanker hverken Skieldsord eller Prygl — Mad og Drikke fuldt op — At være Tiener paa den Maade er næsten at være Herre! (Han stanger sine Tænder og nynner). Fal la la la dalderalala!

Niende Scene.

Labrie. Dutour.

Dutour.

(meget ydmyg og i en sledsk Tone):

Jeg tager mig den ærbødige Frihed at gjøre velbaarne Hr. Labrie min underdanigste Opvartning.

Labrie

(strækkende sig i Lænestolen, medens han lægger Benet paa en anden Stoel; uden at vende sig om):

Hvem der?

Dutour.

Deres inderligt hengivne, allerunderdanigste Tiener!

Labrie

(som før, i en barsk Tone):

Kom igien en anden Gang.

Dutour.

Hvad befaler?

Labrie

(som før):

Kom igien en anden Gang, siger jeg!

Dutour

(sagte):

Uh! hvad den Slyngel er kort for Hovedet i Dag! (høit): Skulde velbaarne Hr. Labrie kanskee ikke have fundet min Viin god, sidste Gang da De beærede mit ringe Huus med Deres gunstige Nærværelse?

Labrie

(som før):

Hm! aa jo! jeg har vel før drukket den, der var slettere. (i en fornem Beskytter-Tone): God Morgen, god Morgen, min Kiære! (efter et lille

Opholb, da Dutour bliver staaende): Men saa gaae dog sin Vei!

Dutour.

De kan aldrig troe, hvor min gode Kone var indtaget af Dem; De var neppe ude af Døren, førend hun raabde: „Ak! hvilken elskværdig Fyhr!“ —

Labrie

(som før):

Saa?

Dutour.

„Hvilken nydelig Skabning!“ —

Labrie

(som før):

O ja! det troer jeg selv.

Dutour.

„Som den var støbt! en Karl som et Vorlyb!“

Labrie

(som før):

Dumme Lignelse!

Dutour.

„Hvilket fornemt Væsen!“

Labrie

(som før):

Det kommer af den daglige Omgang med Rangspersoner.

Dutour.

Jeg kan sige, hun skiøtter ikke mere om at see mig.

Labrie

(som før):

Saa gaaer det hende som mig! Farvel til en anden Gang, min Kiære.

Dutour.

Hvert Ord jeg siger, er den pure, klare Sandhed!

Labrie

(vender sig ivrig om, men uden at reise sig):

Saa hold dog op engang! Andre Folk hører dog, naar man taler til dem! men Han — Klinger det jeg siger kanskee som Arabisk? he? — Pak sig nu strax paa Timen! — det skulde jeg dog troe, er tydeligt nok!

Dutour.

Ak, Du søde Gud! hvor kan man dog nænne at handle saa ilde med en stakkels Creditor, som bare kommer og kræver, hvad han har tilgode? —

Labrie

(som før):

Det rager ikke mig!

Dutour

(bliver ved):

Med en skikkelig Borgermand, som svarer sine

Skatter og Afgifter saagodt som den Bedste, og hver evige Søndag giver 2 Skilling i Tavlen til de Fattige. Ja, var jeg en Tyrk, en Hedning — fy! — men en gudsfrygtig Christen —!

Labrie

(afbryder ham):

— Som tager 6 Skilling maanedlig i Rente af Rigsdaleren, foruden Pant!

Dutour

(sagte):

He! he! he! den dumme Æsel! jeg tager 12, — naar jeg kan faae dem! (høit): Velbaarne Hr. Labrie! jeg tør vædde paa, De har vist havt en eller anden lille Fortrædelighed i Dag? ak ja! Herskaberne nuomstunder ere jo saa urimelige: ingenting kan man giøre dem tilpas! Jeg saae strax, at De ikke havde Deres sædvanlige vennehulde Ansigt! De pleier ellers at være saa mild, saa livsalig og saa høflig!

Labrie.

Aa! jeg er ikke høflig, naar jeg ingen Penge har!

Dutour

(sagte):

Den Kieltring vil smøres! — men bie kun: Din Frue skal betale det igien med Rentes Renter! (høit): Dersom jeg torde understaae mig — denne lille Du-

cat — en uskyldig Souvenir — (han byder ham Ducaten).

Labrie

(tager den, og reiser sig pludselig):

Men, min Gud! hvor havde jeg dog mine Tanker henne? — jeg sidder jo, og De staaer! — Men saa sæt Dem dog ned, bedste Hr. Dutour! jeg beder indstændig: sæt Dem i denne Lænestoel!

Dutour.

I en høi Beskytters Presence —

Labrie.

Jeg vil ikke nægte det: jeg var rigtig nok en Smule fortrædelig før da De kom.

Dutour.

Synes det mig ikke nok!

Labrie.

Hvem kan vel sige sig fri for Ubehageligheder her i Verden?

Dutour.

Er det ikke det jeg siger? Hovedpine —

Labrie.

Qvalmer — svage Nerver —

Dutour.

Rheumatismer — (sagte): Stokkeprygl!

Labrie.

Melancolie —

Dutour.

Hypochondrie — (sagte): Dreisigen og Næseskyver!

Labrie.

Gigt —

Dutour.

Den har da Alle nuomstunder!

Labrie.

Javist, den er Moden! — I øvrigt forsikrer jeg Dem, bedste Ven: jeg er Dem virkelig inderlig attacheret!

Dutour.

Jeg siger tusind Tak!

Labrie.

Dersom De vidsde, hvorledes jeg altiid holder med Dem! —

Dutour.

Jeg siger tusind Tak!

Labrie.

Hver Dag kommer her Folk, som kiender Dem, og fortæller mig, at De er en Blodsuger, en skammelig Aagerkarl! —

Dutour

(heftig):

Ondskabsfulde, bagtalerske Tunger! Det skulde nogen komme og sige mig i Øinene! —

Labrie.

Jomæn! nei, jeg veed nok, at naar det gielder Deres Point d'honneur, saa er De killen! Og hvad Nytte har man desuden af at blive kaldt en Skielm og en Bedrager under fire Øine? nei, stigt maa skee offentligt! — og saa burde der være en Taxt, hvorefter man fik Skieldsordene betalte efter deres Bonitet. Naar man ikke kan fortiene noget derved, hvem gider saa lade sig skielde ud for en Gavtyv, om man nu endogsaa virkelig var det? er det ikke sandt, bedste Ven?

Dutour.

Jovist, jovist, bedste Ven! (atter i den sedske Tone): Jeg — jeg har saameget at forrette i denne Formiddag; — høistærede Velynder! vær saa bevaagen, og skaf mig jo før jo heller Hendes Naade, Frue Grevinden i Tale!

Labrie.

Hendes Naade? Frue Grevinden? — nei, dyrebare Ven! nei! det er ganske umuligt!

Dutour

(sagte):

Aa, Hilledød! jeg har givet den Kieltring Ducaten for tidlig! (høit): Umuligt? umuligt?! — Siig ikke det, sødeste Ven! Bør den ene Christen ikke hielpe paa den anden?

Labrie.

Jo; — derfor laaner De paa Pant.

Dutour.

De veed selv, hvorlænge jeg har ventet — De veed jeg har ikke faaet en eneste Hvid eller Skilling — endogsaa den Ducat jeg nylig havde den Ære at præsentere Dem — troe ikke det er nogen Stikpille; nei Gud bevare mig derfra! — endogsaa den gaaer lige ud af min Lomme.

Labrie.

Hm! sig heller: af min Frues!

Dutour.

Gud frie mig! den har aldrig været i hendes Lomme!

Labrie.

Men vil lokke adskillige Camarader ud af den! Bild Han mig ikke ind, at Han ikke forstaaer at mele sin Kage som den bedste Møller!

Dutour.

Jeg?! — Jeg maatte jo giøre mig en Samvittighed af —

Labrie.

Samvittighed? ha! ha! he! om Han endogsaa virkelig havde Samvittighed — —

Dutour.

(afbryder ham):

— Saa var der dog ingen, som vilde troe det?

Saaledes ere Folk! — ja, det er en Verden vi leve i!

Duet.

(Under Duetten tager Labrie i Forsningen Dutour høflig ved Haanden, men siden om Skuldrene, for at faae ham afsted):

Labrie.

Hør, Hr. Dutour! —

Dutour
(lidt vranten):

Hvad er der nu?

Labrie.

Hvad, om De gik?

Dutour
(atter sledsk):

Kom mig ihu —

Labrie.

Gaae kiønt afsted.

Dutour

(bliver ved):

— Ved Leilighed!

Labrie

(vil føre ham til Døren).

Vi tales ved.

Nu maa De gaae!

Dutour

(gaaer frem igien, talende):

Naa, naa! Naa, naa!

Labrie

(bukkende):

Min Respect til Konen hiemme!
Som sagt, vi kan jo tales ved;
men her er ei det rette Sted.

Dutour.

De maa mig Stakkel ei forglemme!
viis Dem min Ven i denne Sag,
og som min Talsmand den antag!

Labrie.

Jeg Deres Vel som mit skal fremme;
min Iver ei i Tvivlsmaal drag;
mit Ord derpaa herved modtag!

Dutour.

De har Dem stedse viist tienstfærdig;
jeg slaaer nu al min Lid til Dem,
thi jeg er Deres Godhed værdig.

Labrie.

Min kiere Mand! gaae nu smukt hiem.

Dutour.

Jeg er paa Veien. —

Labrie.

Skynd sig! afsted!

Dutour.

Ak, bedste Ven! bliv ikke vred!
(afsides):
Det er haardt, at man kan ikke
faae, hvad man tilgode har!
Pengeløse Folk de skikke
hiem, og holde En for Nar!
Melde mig, det vil han ei,
men mig svarer reent ud: Nei!

Labrie
(ligeledes afsides):
Jeg med Hiertens Lyst ham snyder;

Sammen:

Knægten vel fortiener det!
denne Synd jeg ei fortryder;
han til Penge kommer let!
Skiøndt han mig bestukket har,
holder jeg ham dog for Nar!

(høit).

Herfra sig pak!

Dutour
(i en tør Tone):

Nei, mange Tak!

Labrie.

Besat han er!

Dutour.

Jeg bliver her!

Labrie.

Naa, gaae sin Vei.

Dutour
(stamper med Stokken i Gulvet):

For Satan! nei!

Labrie.

Flux pak sig fort!

Dutour.

Jeg gaaer ei bort.

Labrie.

Gaae strax sin Vei!

Dutour

(sætter sig i en Lænestoel).

Det haster ei.

Labrie.

Din Djevel! gid jeg saae Dig hænge!

Dutour.

Hvem svarer mig til mine Penge?

Labrie

(trækker ham op fra Stolen).

Saa pak sig! bliv ei længer her!

Dutour.

Som sagt: jeg bliver hvor jeg er! —
Hvor tør I mig paa Døren jage?

Labrie.

Gid Fanden Dig dog vilde tage!

Dutour.

(trodsig):

Her jeg staaer som naglet fast!

Labrie.

Skynd sig bort herfra i Hast!

Dutour.

Den hele Dag jeg bliver her!

Labrie.

Alting gaaer galt, hvis man Ham seer!

Dutour.

Her jeg opslaaer mit Standqvarteer!

Labrie

(vil tvinge ham ud af Døren).

Flux pak sig! bliv ei længer her!

Paa eengang:

Tiende Scene.

Greven. Charles. Cecile. Labrie. Dutour. (Greven og hans Børn komme ind, i det Øieblik Labrie vil støde Dutour ud. Labrie bliver forlegen).

Charles
(munter).

God Dag, Labrie! her er jeg!

Labrie.

Det seer jeg, Hr. Charles.

Charles.

Fader har selv hentet os!

Cecile.

For at lykønske vor Moder til hendes Fødselsdag!

Greven.

Har min Kone lagt sig?

Labrie.

Det troer jeg ikke, naadige Herre; men hun er gaaet ind i sit Cabinet.

Greven
(seer Dutour, som sniger sig langs ved Væggen med mange dybe Buk):

Ah! Det er vistelig den omtalte Hr. Dutour?

Labrie

(stammende):

Ja — naadige Herre.

Greven.

Kom nærmere, Hr. Dutour.

Dutour

(nærmer sig med endnu flere Complimenter.

Greven.

Gaae udenfor til jeg kalder, mine Børn. (Charles og Cecile gaae med Labrie).

Labrie

(i det han gaaer, sagte):

Au! hvordan mon det vil spænde af?

Ellevte Scene.

Greven. Dutour.

Greven.

Man siger, at min Kone skylder Dem Penge?

Dutour

(sagte):

Hvem Fanden har sagt ham det? — (høit): Ja, naadigste Herre, en lille, bitte Bagatel.

Greven.

Dengang De laande hende Penge — vidste De da ikke, at hun var gift? —

Dutour.

Deres Excellence maa allernaadigst have mig undskyldt. —

Greven.

Og at hun følgelig, uden min Fuldmagt, ingen Gield kunde giøre.

Dutour.

Der gives visse Tilfælde, Deres Excellence, da en retskaffen Mand just ikke altiid gior, hvad Klogskab byder ham, men ganske glemmer al egen Fordeel, naar han kun kan have den Glæde at tiene høie Rangspersoner.

Greven.

I Lovens Øine er Deres Fordring ugyldig.

Dutour.

Ak, allernaadigste Herre! naar man har med ærlige, retskafne Folk at bestille, saa taber man aldrig — nei, man gier man ikke!

Greven.

Jeg har ogsaa i Sinde strax at betale Dem — om De vil tage imod Pengene.

Dutour.

Om jeg vil, allernaadigste Herre? ak, det gior jeg med Fornøielse, og siger endda Tak til! (sagte): Det er en velsignet Herre! hvad han er expedit!

Greven.

Hvor er min Kones Obligation?

Dutour

(tager den frem):

Her — her! — (han læser): „To Maaneder fra Dato —"

Greven.

Hvor stor er Summen?

Dutour.

1500 Rigsdaler. Den har allerede været forfalden en heel Maaned!

Greven.

Inden jeg betaler Dem, vil jeg nøiagtig vide, hvormeget min Kone virkelig har faaet af Dem.

Dutour.

Hvormeget Deres Excellences dyrebare Frue Gemalinde virkelig har faaet?

Greven.

Ja.

Dutour.

Obligationen lyder paa 1500 Rigsdaler; behag at see.

Greven.

Ja, at det staaer der, seer jeg nok. Men siger Han mig nu ikke paa Timen Sandheden, skal jeg snart erfare den af min Kone, og da vil det fortryde Ham.

Dutour.

Nei, nu hører jeg nok, at allernaadigste Herre

ikke kiender mig ret! — Troer Deres Excellence kanskee, at jeg skulde have anført større Summa, end jeg virkelig sandfærdigen har udlaant?

Greven.

Saa omtrent.

Dutour.

Naa, Gud bevare mig naadelig vel! Jeg, en dydig Christen, jeg skulde —!

Greven.

Uden videre Fortale, om jeg maa bede! Hvormeget har min Kone faaet?

Dutour.

Naadigste Herre! — i — i mit Fag har man saa mange, mange Forretninger! — Jeg kan i Sandhed ikke komme det ihu.

Greven.

O jo; huft sig om, saa skal Han see, det gaaer an.

Dutour

(sagte):

Der er ingen Udkomme med den naadige Herre; han seer saa forbandet glubsk ud! (høit): Lad mig engang see — Jo, nu synes mig ligesom det rinder mig i Sinde. (sagtnende Tonen og langsom): Hendes Naade har faaet — 500 Rigsdaler.

Greven

(seer forundret paa ham).

500 Rigsdaler! Er det ogsaa virkelig sandt?

Dutour.

Ja, det kan jeg giøre min Eed paa, naar og hvor det skal være! Gud bevare mig fra at lyve for saadan en høi og uffatteerlig Herre! nei, nei! — 500 Rigsdaler har Hendes Naade faaet — jeg er ingen Jobe!

Greven.

Desværre! — 500 Rigsdaler og Han kriver 1500! Skammer Han sig ikke?

Dutour

(sagte):

Ja, vil Du bie saalænge! (høit): Deres Høigrevelige Excellence er jo en billig og retfærdig Mand. Betænk, hvor suurt man maa slide og slæbe for sit daglige Brød, og at man dog vover meget, ved at laane sine Skillinger ud. Hendes Naade har heller intet Pant sat! Ak, en skikkelig Borgermand i mit Fag maa altiid passe det saaledes, at den Ene holder ham skadesløs for hvad han taber ved den Anden; — og skal man da ikke ogsaa regne noget for den Tiid man spilder paa at gaae om og kræve? — for Fodtøiets Vedligeholdelse? og for alle de mange Ord man maa sige? —

Greven.

Jeg seer nok, Han lader sig alting betale, endogsaa sine Ord. — Det forbittrer mig at høre Ham! Han er en aabenbar Skielm!

Dutour

(bukker):

Hver lever af sit! (sagte): Naar man bliver skieldt ud, maa man være høflig; det er jeg altiid.

Greven.

Imidlertiid vil jeg betale Ham, hvad der kan være billigt; — og giv mig saa sin Qvittering.

Dutour

(sagte, imedens han tager adskillige Qvitteringer ud af sin Brevtaske):

Jeg maa skynde mig at tage, hvad han vil give mig; ellers faaer jeg nok slet intet! (høit): I mit Fag har vi bestandig Qvitteringer paa alle runde Summer liggende parate, for ikke at sinke høie Rangspersoner: nei, nei, det maa man aldrig!

Greven

(giennembladende sin Tegnebog).

Jeg vil nu her give Ham 1000 Rigsdaler; men Han havde snarere fortient, at jeg lod Ham exemplarist straffe. —

Dutour

(med udstrakt Haand og bukkende):

Deres Excellence er altfor naadig!

Greven

(som før):

Thi jeg vil haabe, der gives ingen større Jagerkarl, end Han er!

Dutour

(som før):

Allernaadigste Herre gior mig stum med denne store Artighed!

Greven

(rækker ham adskillige Bancosedler):

Der, nederdrægtige Blodsuger! —

Dutour

(som før):

Saamegen Godhed gior mig rød! —

Greven.

Ja, bliv rød! men gaae straxDin Vei, skiændige Bedrager, og understaae Dig aldrig at komme her oftere, eller jeg skal lade Dig behandle som Du fortiener!

Dutour.

Underdanigst Taksigelse! Jeg har den Ære at aflægge min allerydmygste Respect! (sagte): Det kan man kalde en galant og naadig Herre! Jeg havde

næsten ventet mig et Livfuld Prygl! (høit): Allerunderdanigste Tiener! (Han gaaer).

Tolvte Scene.

Greven
(allene).

Nederdrægtige Aagerkarle! Ustraffede gnave I paa Statens Marv — ustraffede undergrave I Familiers Held, og forlede vore Koner og Børn til Daarligheder! — og hvor kort en Afstand er der ikke fra Daarligheden til Lasten?! — (han kalder): Charles! Cecile!

Trettende Scene.

Greven. Charles. Cecile.

Charles og Cecile.

Her ere vi, Fader? hvad befaler?

Greven.

Nu vel, mine Børn: fornøier det Jer, at være her?

Cecile.

O, meget, Fader! — men en Dag gaaer saa snart!

Charles.

For vare vi bestandig her hiemme hos Dig og hos Moder — ja, det var glædelige Tider!

Cecile.

Jeg veed nok, hvorfor Faber har sat os i en Kostskole: det er fordi Moder nu staaer saa grumme sildig op — fordi hun ikke mere har Tiid at bære Omsorg for os, og fordi vi vilde være hende til Besvær.

Greven.

Hvem har sagt Dig det, Cecile?

Cecile.

Min gode, gamle Marie, naar hun sommetider kommer og besøger mig.

Greven.

Det er kun Tienestefolkenes Snak; den skal man ikke troe.

Cecile.

Da har Du dog selv sagt, Faber, at vi maae aldrig foragte Tienestefolkene — at vi ved Mildhed og Høflighed maae bringe dem til at glemme, at de ikke ere saa lykkelige som vi.

Greven

(sagte):

Hun har god Hukommelse. (høit): Kiere Børn, naar jeg siger, at I ikke skal troe, hvad Tienestefolkene sige, saa er det langtfra ikke min Mening, at

I skulde foragte dem; men de indsee ikke de Bevægegrunde, hvorefter deres Herskaber handle. Aarsagen, hvorfor jeg lod Jer komme ud iblandt Fremmede, var, at man som oftest viser Børn formegen Overbærelse i deres Faders Huus. Jeg troede, at den Kappelyst, som herskker i de offentlige Skoler, vilde forøge Jeres Flid og paaskynde Jeres Fremgang.

Charles.

Du kan nu troe mig, om Du vil, Fader, men deri har Du rigtig taget feil. Da jeg var her hiemme, lærte jeg fire Gange saameget som i Institutet. Der tale vore Lærere saa lærdt, at man slet ikke kan forstaae dem! Vi længes bestandig efter Fritimen.

Greven.

Fritimen? hvormed fordrive I den? — med at lege?

Charles.

Ja; og spille.

Greven

(noget urolig):

Spille?! hvad Spil? — dog ikke Kort?

Charles.

O jo! snart Kort og snart Terninger.

Greven

(sagte):

Himmel! (høit): Siig mig, Charles: — naar Du vinder, er Du saa meget glad?

Charles.

Ja, det troer jeg! — men jeg tænker dog altiid paa de Feil jeg har giort i Spillet, for jeg kunde mangengang have vundet meget mere. Men naar jeg taber — o, saa bliver jeg saa ærgerlig! saa ærgerlig! —

Greven

(med megen Ømhed):

Charles! min Son! elsker Du mig?

Charles

(kaster sig om hans Hals).

Om jeg elsker Dig!

Greven.

Og Du, Cecile?

Cecile

(kysser ham paa Haanden).

O, Fader!

Greven.

Mine kiere Børn! vil I giøre mig en stor Glæde?

Charles og Cecile.

Hvad er det, Fader? hvad er det?

Greven.

Spil aldrig, hverken Kort eller Terninger.

Charles.

Nei, aldrig, aldrig mere, naar det bedrøver Dig!

Greven.

Jeg befaler Jer det ikke — men jeg beder Jer derom! — Hører mig, mine Børn.

Terzet.

Greven.

Lad, elskte Børn, ei denne Lyst
i Eders Hierter Adgang finde!
hør Eders Faders emme Røst!
o, hav hans Bon i kierligt Minde!
Fra den, som spiller, Roligheds
og alle Dyder snart bortviger:
lyd da den Stemme, som Jer siger:
lad ei en tom, bedragerisk Lyst
forjage Freden af Jert Bryst!
For hiin Gift Eders Barm bevar!
Det ene er Samvittighedens,
som gior vor Himmel stiernklar;
den er Dydernes Løn herneden.

Charles og Cecile.

Nei! det Raad Du os givet har,
o, Fader! vi aldrig skal glemme!
og stedse vor Himmel er klar,
naar vi Fred i vor Barm fornemme.

Greven.

Os Verden vel forblinde kan;
men al dens Glands kun frister Daarer;
urørt deraf den vise Mand
sit Hiem til Lykkens Tempel kaarer.
For hiin Gift Eders Barm bevar o. s. v.

Charles og Cecile.

Nei! det Raad Du os givet har,
o, Fader! vi aldrig skal glemme!
og stedse vor Himmel er klar,
naar vi Fred i vor Barm fornemme.
Os vor Faders Formaning er dyrebar!

Charles.

Jeg skal vist adlyde Dig, kiereste Fader; vær Du rolig derfor.

Greven.

Jeg troer Jer, mine Børn! — Men hør: kan I nu ogsaa Jeres Lykonskнings-Vers til Jeres gode Moder?

Cecile.

Vi hørde hinanden for lidt siden, og vi tog ikke et Ord feil.

Greven.

Viis hende ret megen Ømhed!

Charles.

Vi elske hende saa høit!

Greven.

O, kiere Børn! saa ytrer da i Dag al Jeres inderligste Kierlighed: det beder jeg Jer om! Kom — (han tager dem ved Haanden), — nu vil vi alle tre gaae ind til vor gode Veninde. (de gaae henimod Cabinettet). Men see, der kommer hun.

Fiortende Scene.

Greven. Charles. Cecile. Grevinden.

Charles og Cecile
(ile hende imøde).

O, Moder! Moder!

Grevinden
(overrasket og med veemodig Glæde i det hun omfavner dem):

Mine Børn! — Charles! — Cecile! — — O Gud! hvad det glæder mig at see Jer! — at omfavne Jer! — O, mine Børn!

Cecile.

Du er saa bleg, Moder!

Grevinden.

Saa? — ja — jeg har en heftig Hovedpine.

Greven.

Sæt Dig her, kiereste Amalia. — Nu, mine Børn —

Grevinden

(forundret):

Hvad mener Du, kiære Mand?

Greven.

Troer Du, at Din Mand og Dine Børn skulde glemme, at lykønske Dig til Din Fødselsdag?

Grevinden.

Min Fødselsdag? er den i Dag? — O, min Ven, hvor denne omme Opmærksomhed rører mig! — (med et Suk): Jeg havde ikke tænkt paa den.

Greven.

Men det burde vi. — Du først, min Cecile.

Cecile

(tager en Daase ud af sin Barm og synger med Udtryk):

Jeg mit Hierte lyder;
ei Guld jeg giver Dig:
hvad jeg her Dig byder
gior Dig mere riig.
Børnlig Ømheds Gave
her indesluttet er;

sikkert den vil have
for Moderhiertet Værd!

(Hun giver Grevinden Daasen).

Grevinden

(kysser hende).

Min Cecile! (hun vil aabne Daasen, men kan ikke).

Cecile.

Nei, Moder, nei! Du skal trykke paa en Fier; vi veed ikke, hvad der er i den.

Greven

(aabner Daasen, og flyer sin Kone den tilbage).

Grevinden

(med et Glædes-Udraab):

Deres Portraiter! mine Børns Portraiter! (hun kysser Portraiterne). Cecile! — Charles! — (hun vender sig om til Greven). O, min elskede Ven!

Greven.

Nu Du, Charles!

Charles.

Fra vore spæde Barndoms Dage
alt vi lærte at elske Dig;
nu, Moder, Du kierlig modtage
et Erkiendtligheds-Pant af mig!

(han giver hende en Souvenir).

Sielefroe vi Dig begge vække
denne Gave, som beder nu:
den i Dit Bryst vort Minde vække!
kom os ihu! kom os ihu!

Charles og Cecile.

Den i Dit Bryst vort Minde vække!
kom os ihu! kom os ihu!

Grevinden

(meget rørt):

O! kom! — kom op til mit Hierte! (hun favner dem). Her — her er Jeres Minde! Ja, I udgiøre min sande Lykke! — (hun reiser sig; afsides og med Sindsbevægelse): Den eneste Lykke jeg burde attraae — men jeg Strafskyldige! — o, smertelige Hiertenag!

Greven.

Nu maa jeg dog ogsaa giøre Dig en Forærring; men, kiereste Amalia! det bliver en Hemmelighed imellem Dig og mig. Om dette Papirs Indhold maaskee forundrer Dig, saa beder jeg Dig, ikke at lade Dig mærke dermed.

Grevinden

(aabner Papiret).

Min Gield til Dutour betalt!? — Hvem har sagt Dig —?

Greven.

Tys! — Tanshed: det var Betingelsen.

Grevinden

(seer i nogen Tid maallos paa ham, griber derpaa hans Hand, og lægger den paa sit Hierte):

Hvor Du gior mig dobbelt strafværdig! — O, min Ven, dersom Du vidste — (med Rædsel): — dersom Du vidste —! — Foler Du, hvor sønderslidt dette Hierte er? Men — — (hun lytter paa engang ængstelig efter): Hvad hører jeg? — En Vogn! —

Greven

(nærmende sig til Vinduet).

Ja, det er en Karetz, som kiører ind i Gaarden.

Grevinden

(med Forfærdelse):

Gud! om det var —!

Femtende Scene.

De Forrige. Labrie.

Labrie.

Greven af Mersange lader spørge, om det er Deres Naade beleiligt, at tage imod hans Opvartning?

Grevinden
(som forvildet):

Nei! — jeg er ikke hiemme — jeg vil ingen tale med — ingen! ingen! ingen! (Hun synker om i en Læneſtoel, og holder Haanden for Anſigtet).

Greven.

Bring Svar. (Labrie gaaer). — Forlader os lidt, mine Børn. (Charles og Cecile gaae).

Sextende Scene.

Greven. Grevinden.

Greven
(ſagte):

Der maa være hændet noget mere, end ſædvanligt. (høit, i det han gaaer hen til ſin Kone): Kiere Amalia! i hvilken Tilſtand jeg ſeer Dig! — (Grevinden vrider ſine Hænder). — Du har Bekymringer — og Du betroer mig dem ikke!? — Jeg vilde troſte Dig!

Grevinden.

O, for mig gives der ingen Troſt mere!

Greven.

Aria.

Deel med Din Ven Din Smerte!

Din Kummer mig betroe!
At tvivle om mit Hjerte
er at berøve mig min Ro!
Dit Blik Du fra mig vender!
Dog, Alt jeg vide skal!
Elsket af hver Dig kiender,
sig: hvad kan volde Din Qval?
o, tael! o, tael!

Grevinden.

Din Mildhed er min Dødsstraf!

Greven.

Glemmer Du da, hvor kier Du er mig? — glemmer Du, at Du har Børn?

Grevinden

(afsides, med smertequalt Røst):

Oh! — jeg har kun altformeget glemt det!

Greven.

Tael, Amalia; sig mig, hvad det er.

Grevinden.

Jeg kan ikke.

Greven.

Kan det koste Dig saameget, at lade mig læse i Dit Hjerte?

Grevinden

(med bævende Røst):

Nu vel an — i Nat paa Hertugindens Assem-

blee — (sagte): — O, Gud! hvad er det jeg skal tilstaae?!

Greven

(med megen Godhed):

Skielv dog ikke, Amalia! mistro ikke mine Følelser for Dig.

Grevinden

(bliver ved):

— Har min rasende Spillelyst forledet mig til at spille. Jeg har tabt — først Alt hvad jeg havde hos mig — og derpaa — derpaa har jeg laant en umaadelig stor Summa — — som jeg ogsaa har tabt! — —

Greven.

Hvormeget?

Grevinden.

Jeg tør ikke sige Dig det! Jeg har giort saabant et Skaar i vor Formue — bestiaalet Dig og vore Børn for saameget —!

Greven

(uden Strengbed):

Siig mig det, siig mig det!

Grevinden

(med heftig bævende Røst):

18000 Rigsdaler!

Greven

(overrasket):

18000 Rigsdaler!

Grevinden.

Straf mig! jeg fortiener det; paakald Lovenes Myndighed imod mig, eller betien Dig af Dit eget Herredomme! Jeg anraaber Din Retfærdighed! thi han, som laande mig disse Penge, Grev Mer-fange — —

Greven.

Han eller en anden, det er jo ligegodt.

Grevinden.

Nei! thi for lidt siden skriver hans Søster mig til, at han elsker mig.

Greven.

Hvorledes?

Grevinden

(fyrig):

O, tro for Himlens Skyld ikke, at jeg dengang kiendte hans afskyelige Hensigter!

Greven.

Tiltroer Du mig da nogen saadan Mistanke? Aldrig burde Tanken om en Retfærdiggiørelse i denne Henseende rinde Dig i Sinde!

Grevinden

(liidenskabelig):

Jeg bluedes ved mit Tab — jeg gysde ved Je-

restillingen om, at jeg skulde aabenbare Dig det! — Mit Held, min Frelse beroede paa Mersanges Taushed — jeg var i hans Magt! — jeg havde ikke havt Mod til at afslaae hans Besøg! — men dengang jeg troede at høre hans Vogn — da han lod sig melde — o! da foer Dødens Rædsel igiennem mit Hierte! jeg bævede, vaklede, og kun denne skrækkelige Storm i alle mine Sandser var istand til at give mig Styrke nok til at bekiende min Brøde for Dig, min Mand — min Ven — min Dommer!

Greven

(efter et Ophold):

Seer Du nu, hvorledes een Vildfarelse leder til flere? O, hvormangen dydig Kone, hvormangen Ægtemage, med det bedste Hierte, har Svaghed ikke saaledes uformærkt ført til Lastens Afgrund! — et eneste Skridt fremad, — og Skiændselens Lod er kastet! — Dette er den sidste Betragtning jeg vil tillade mig. Her handles ikke om at giøre Bebreidelser, men om at oprette det Onde, hvad det endog skal koste. Her er Blæk, Pen og Papiir; — (han tager sin Kone ved Haanden, og forer hende hen til Bordet). Vil Du sætte Dig, Amalia, og skrive hvad jeg dicterer Dig? — „Da enhver Spillegield kun taaler fire og tyve Timers Opsættelse — (Grevinden skriver. Greven bliver afsides ved): Saaledes giør en Fordom, der er endnu mere barbarisk end latterlig, den usle Spille-

gield helligere, end den Gield man paadrager sig for Livets første Fornødenheder! (hun vender sig om til sin Kone): Er Du færdig, Amalia?

Grevinden

(sukkende):

Ja! — (hun gientager): „fire og tyve Timers Opsættelse —"

Greven

(dicterer):

„ — beder Grevinde Fiercourt Hr. Greven af Mersange —"

Grevinden

(lader Pennen synke).

Det er til Mersange Du lader mig skrive?

Greven.

Ja.

Grevinden

(tager atter Pennen).

Det er mig skrækkeligt at skrive det forhadte Navn! (hun skriver). Jeg har skrevet det!

Greven

(dicterer):

„ — at sende hende Quitteringen —"

Grevinden

(bestyrtet):

Quitteringen!

Greven.

Ja, skriv: „Quitteringen for de 18000 Rigsdaler." — (Grevinden dvæler). Jeg beder Dig, skriv. — (Grevinden giør det). See, nu er det nok.

Grevinden

(reiser sig). — Men Du har ikke denne Summa.

Greven.

Jeg skal skaffe Dig den.

Grevinden

(synker for hans Fødder).

Min Erkiendtlighed — — o! kunde jeg dog takke!

Greven

(løfter hende kierlig op).

Amalia! hvad giør Du?

Grevinden.

Dyrebare Mand! — Min inderlig elskede, høimodige Mand!

Greven

(trykker hende med Henrykkelse op til sit Bryst).

O! det var af de Toner, som Kunsten aldrig kan lære, — som kun Hiertet har!

Duet.

Grevinden.

O, min Ven! —

Greven.

Stands Dine Taarer!

Grevinden.

Elskte Mand!

Greven.

De mig saarer!

Begge.

Pligts og Ømheds rene Lyst
ene fylde skal vort Bryst!

Greven.

Ingen Sorg Dig mere trykke!

Grevinden.

Alt modtog jeg af Din Haand!

Begge.

Salig Fryd i Livets Lykke
skienker ene Hiertets Baand!

Grevinden.

Elskte! denne Times Minde
er for evig præget her!

Greven.

Lad Din Kummer med den svinde!
Ja den er mig dobbelt kier!

Begge.

Denne Dag et Forbud være
for vor Fremtids rige Held!
Hver en Sorg, vi kunde nære,
dele vi med trofast Sind!
Pligts og Dydens rene Lyst
ene fylde skal vort Bryst!

Grevinden.

Du min Brøde mig tilgiver?
ømt som før Du elsker mig?

Greven.

Den i evig Glemsel bliver;
intet Nag bedrøve Dig!
Du min bedste Løn mig giver,
naar Du blot vil elske mig!

Grevinden.

O, min Ven!

Greven.

Stands Dine Taarer!

Grevinden.

Elskte Mand!

Greven.

De mig saaret!

Begge.

Pligts og Ømheds rene Lyst
ene fylde skal vort Bryst!
(De omfavne hinanden).

Greven
(kalder ud af Døren):

Charles! — Cecile!

Syttende Scene.

Greven. Grevinden. Charles. Cecile.

Børnene.

Her ere vi, Fader!

Charles.

Vi længedes saameget efter, at Du skulde kalde paa os.

Greven.

I elske jo Jeres Moder meget høit, ikke sandt, mine Børn?

Børnene.

Det veed Moder nok.

Greven.

Og I vilde gierne give hende Alt hvad I eier?

Børnene.

Ja! inderlig gierne!

Greven.

Min bedste Amalia! det er Dine Børn, som skal befæste Din Lykke; det vil giøre Dig dem saameget kierere. (Han tager en Brevtaske ud af en Secretaire, og slyer den til Børnene). Charles — Cecile, mit Hierte stiller i Dag Borgen for Jeres. Rækker Jeres Moder knælende dette Pant paa Jeres Ømhed.

Charles og Cecile.

Ø Moder! kierlig Du modtage
af barnlig Haand Taknemmeligheds Pant!
Opfyld den Bøn, som lyder for Din Mage
fra os, som Eders Lykkes Kiæde bandt!
Læs Ømheds Sprog i vore Blikke!
Du gav os Alt! Du er os Alt!
Vi føle dybt, men tale kan vi ikke;
dog naar vi har Dig Moder kaldt,
saa tænk Dig blot ved dette Navn betalt!
i det Du fandt Din Løn og Lykke;

dets Gienklang i Dit Hierte er;
vor hele Ømhed det udtrykke!
og Kierlighed vor Gave laane Værd!

(De levere Grevinden Brevtaften).

Grevinden

(aabner Brevtaften, og giennemseer hurtig nogle Documenter).

Hvad seer jeg?! Elskede paa Dit Gods Fiercourt.

Greven.

Ja; hos min Commissionnair skal jeg endnu i Dag faae 18000 Rigsdaler, hvorfor jeg giver ham Prioritet i dette Gods. Saaledes opoffre Dine Børns Ømhed Dig deres Arv.

Grevinden.

Kan jeg uden den skrækkeligste Grusomhed tage imod deres Velgierninger?

Greven.

Ja, det kan Du; de ville finde Lønnen i deres Moders Ømhu. Ved at vaage over hvad de endnu har tilbage, vil Du moderlig oprette det Tab de lide; (afsides til Grevinden): og skulde Du nogensinde, kiereste Amalia, føle Tilbøielighed til den rasende Spil-

lesyge, saa tænk paa Dine Børn, og da vil denne sørgelige Lyst forgaae.

Grevinden

(med Udbrud):

Mine Børn — vide, at Deres høimodige Fader —!

Greven

(holder hende tilbage, sagte):

Det er endnu ikke Tiid, at sige dem Grunden til deres Offer. (høit): Men det er sandt, kiere Amalia: ved Du, at Charles skiøtter ikke mere om at vende tilbage til sin Kostskole.

Charles.

Nei, jeg vil rigtig nok meget heller blive her hiemme hos Fader og Moder.

Cecile

(fyrig):

Ja, jeg ogsaa!

Greven.

Nu vel, dersom Deres Moder samtykker, saa seer jeg gierne, at I blive hos os.

Cecile og Charles

(hoppende af Glæde).

O, Moder siger nok ja! — ikke sandt, Moder, Du vil beholde os hos Dig?

Grevinden.

O, elskede Børn! — Min Ven, det var just

mit inderligste Ønske, men — jeg torde ikke bede Dig om denne Godhed!

Greven.

Giv mig Din Haand! Vi love hinanden, at anvende al vor Tiid, at hellige al vor Omhu til vore Børns Opdragelse.

Grevinden.

Et nyt Liv straaler mig imøde! — Børn — Mand — inderlig elskede Væsener! Jer tilhører enhver Time deraf! — O! lignede alle Ægtemænd Dig, hvormangt et Letsindigheds Offer var da ikke blevet frelst — hvormangen Kone var da ikke vendt tilbage fra Fordærvelsens Afgrund til sine Pligters Opfyldelse, til Naturens sødeste Følelser!

Slutnings-Chor.

Grevinden

Held mig! jeg favner paa ny min ømme Ven!
Blandt Børn og hos Mand jeg nu frelst staaer igien!

Greven.

Elskte! som Brudgom jeg favner Dig igien!
vort fordums Held nu straaler for Din Ven!

Charles og Cecile

Nu vore Dage skal svinde glade hen!
vi hos vor Moder nu være tør igien!

Sammen:

Greven.

Lad hver en Klage
udslettes af Din Barm!
Rind, vore Dage,
i Lykfaligheds Arm!

Grevinden.

Her hver en Klage
udslettes af min Barm!
Rind, vore Dage,
i Lykfaligheds Arm!

Sammen:

Charles og Cecile.

Nei, ingen Klage
skal lyde fra vor Barm,
naar vore Dage
glide hen i Din Arm!

Greven og Grevinden.

For vore Børn vi kierlig Omhu bære;
det er den Skat, som vor Rigdom skal være.

Grevinden.

Hos mine Børn og hos min elskte Ven
Fortidens Held jeg skuer nu igien!

Sammen:

Greven.

Jeg som Din Brudgom favner Dig igien!
Fortidens Held nu straaler for Din Ven!

Charles og Cecile.

O! vore Dage skal svinde glade hen!
vi hos vor Moder nu være tør igien!

Dækket falder.